

Πάθος και μυστήριο στο Μεσοπόλεμο

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Δύο ενδιαφέρουσες παραστάσεις του θεατρικού χειμώνα - Κριτική του Γιάννη Βαρβέρη

«Βιτζίνια» της Ε. Ο' Μπράιαν
Σκηνοθεσία: Γιάννης Ιορδανίδης
Θέατρο: Αυλωνίτη

«Η κυρία εξαφανίζεται» της Εθελ Ουάιτ
Σκηνοθεσία: Τατιάνα Λύγαρη
Θέατρο: Το Τρένο στο Ρουφ

«Πάντως και πάει και πάει κι είναι το τρέινο / και πάει μαζί του η ζωή με τα φτερά της / και πάντως είναι περίεργο ως πηγαίνω / περίεργο πάντως ως είμαι του επιβάτη...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ,
«Το τρέινο» -
«Βοϊδάγγελος» (1968), τώρα
και «Απαντες στίχοι» (1970)

Αεράκι μυστηρίου

Βρέθηκα στο «Τραίνο στο Ρουφ», μια ιδιότυπη στέγαση θεατρικού χώρου μέσα σε ορφανεμένα αλλά ξαναπατιναρισμένα βαγόνια. Η εκεί μεσοπολεμική ατμόσφαιρα, το βαγκόν-ρεστοράν και το ελαφρό αεράκι μυστηρίου στα οποία εγκλωβίζεται ο «συνένοχος» θεατής επιτρέπουν στη δραστήρια και ευφάνταστη ηθοποιό Τατιάνα Λύγαρη να σκηνοθετήσει επιτυχώς το αστυνομικό «Η κυρία εξαφανίζεται» («The lady vanishes») της Ουαλς Εθελ Ουάιτ (1884-1944).

Το μυθιστόρημα αυτό έγινε απaráμιλλη ταινία το 1938 από τον Χιτσκοκ και γνώρισε επίσης ευτυχή επανέκδοση (1979). Η Λύγαρη και οι συνεργάτες της (Ε. Μπελιές, Α. Κούση, Ντ. Λελούδα, Μ. Αλεξιάδης), σεβόμενοι αλλά και διδασκόμενοι από το κινηματογραφικό πρότυπο, έσκηνασαν ένα θέαμα στο οποίο ο συνολικός ρυθμός περιβάλλει τα αδ hoc εύρημα επεισόδια και ο υπαινιγμός ή το σιβυλλικό χιούμορ παίζουν κρυφτό με τη μασκαρεμένη αλήθεια.

Πρόκειται για επιμοχθή εργασία, αφού το κά-

θε αστυνομικό υλικό, εκ φύσεως βασισμένο σε μια «αίθη» συγγραφική απόκρυψη, πρέπει να εξασφαλίσει τη μαγεία και την εντέλεια της λεπτομέρειας. Αυτές θα μας πειθαναγκάσουν να... τρομάξουμε αποδεκόμενοι την προγραμματική εξαπάτησή μας. Το έργο διαθέτει πολλά, ακόμη και στοιχείο noir, καθώς

Δυναμική Κλ. Σκουλούδη

Σεμνή και χαροποιός η δυναμική εδώ επαγεμάνιση της Κλ. Σκουλούδη που ερμηνεύει μεταξύ αθωότητας και γεροντοκοριστικής υστερίας την επίμαχη γκουβερνάντα. Ο Βαγγ. Ρόκκος, με απροσδόκητη άνεση και λύσιμο, απαντά στην παλιά μου σκληρή απαισιοδοξία. Η Αν. Μιχαήλου κρατά με αξιοπρόσεκτα προσόντα και αμείωτη τη δραματική της θερμοκρασία τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Ακόμα, το μυστήριο υποβάλλουν οι διαβατικές Α. Δημάδη και αποφασιστικότερα η Μ. Τσιμά.

Όπως μπορεί κανείς να μη λατρεύει την όπερα ως είδος μικτό αλλά μη νόμιμο, έτσι εσ' μου επιτραπεί κι εμένα να μην εκτιμώ φανατικά τα από θέσεως ισχύος συγγραφικά τεχνήματα της αστυνομικής «λογοτεχνίας» (τα εισαγωγικά επεικώς απαραίτητα). Εν τούτοις, όταν μια παράσταση και μάλιστα μεταφερόμενη από το σινεμά στο θέατρο σε πείθει να αφηθείς στο ριγκλό παραμυθάκι, τότε ως έπαινος μόνο βγαίνει απ' τα χείλη σου το κλασικό εκείνο «se non è vero è ben trovato».

Εθελ Λίνα Ουάιτ: Αχ αυτές οι ιοβόλες γυναιές κυρίες με την παραμορφωτική αρθρίτιδα αντί δακτύλων, που κινούν τα σκοτεινότερα νήματα απ' την εγκληματική ευρηματική πολυθρόνα τους...

περιστρέφεται γύρω από μια όντως αφελή μεταφορά κατασκοπευτικού υλικού. Πάντως, πάνω στο πολυώνυμο των στοιχείων της όλης σύνθεσης, η παράσταση ισορροπεί παρέχοντάς μας αλληλοδιάδοχες ευκαιρίες να προσκληθούμε από τις επιδέξια στημένες ετερόκλητες φιγούρες, ερμηνευμένες σε πλήρως κερδισμένο σιδηροδρομικό κλίμα σασπένς. Οι Κ. Φλωκατούλας - Δ. Κοιζιάς συνθέτουν ένα ιλαρότατο δίδυμο ζυγισμένο στην ευκαία υπερβολή του βρετανικού στυλ. Ο Α. Μαρνανός ενσαρκώνει το άκαμπτο γκαρσόνι. Η Μπ. Νικολέση, επικουρούμενη και από τον Βλ. Ζώτη, ενισχύει με θέρμη την εποχή και την αλθοφάνεια της Ιντριγκας. Ο Μ. Σορμαίνης ταχυδακτυλουργεί τον μάγο με σαρδόνεια επικινδυνότητα. Ο Γ. Τσιδής κομίζει την πολύτιμη πείρα του στο ρόλο του εγκληματικού εγκέφαλου.